

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Marts 2018

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 2 - 2018

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Hanne Dion Famoye, Grima Flora,
Jacob Juhl, Anna Mørk Maegaard,
Marianne Lentz, Thomas Olesen og
Frederik Sand Madsen

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Louise Sommer Hendriksen
Thomas Glud
Mia Dall

Først publiceret:
<http://slagtryk.dk/category/18-03/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Forside
Peter Brandt

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Jacob Juhl

vindstille. *sivene*
er et billede set
herfra

samtidig: et kor
af bildæk
fra bagsiden
af søen i D#

vejret er her kun så længe vi er til

og

“vejret” er her længere tid end os

en blid vind *ganske kort*
løftede alle biler i byen
2 mm op

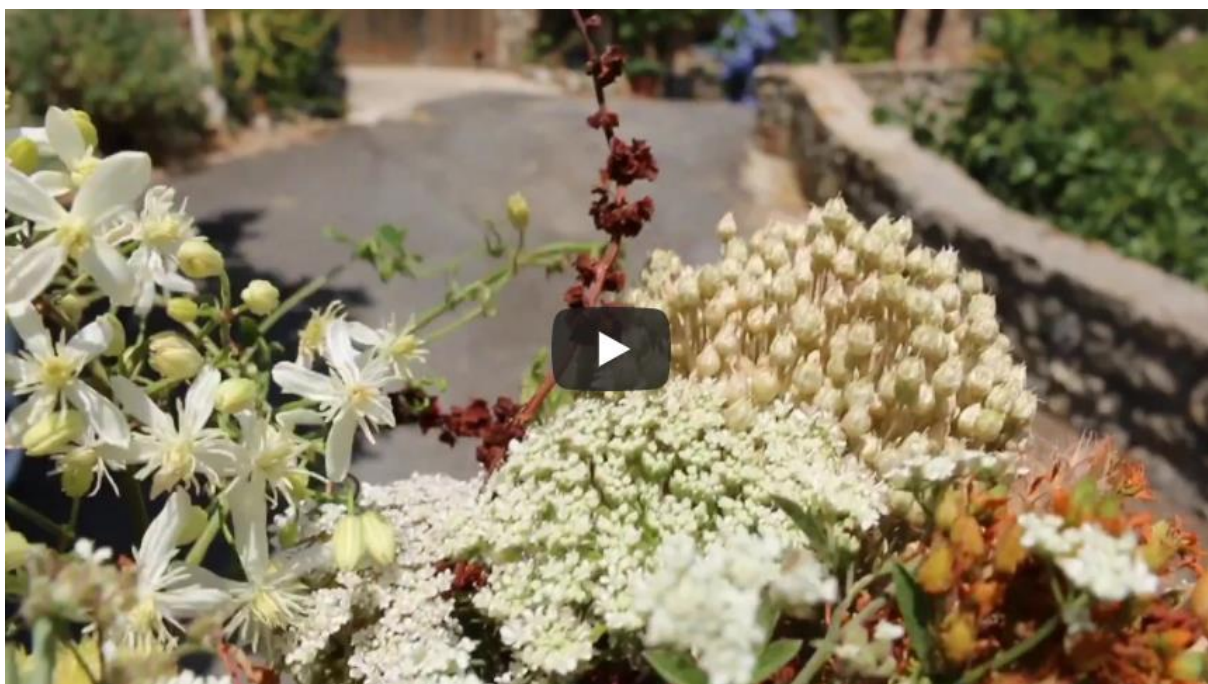
ingen så det

døre blev efterladt

(på klem)

Anna Mørk Maegaard

Snavs

Se video på <http://www.slagtryk.dk/2018/03/anna-moerk-maegaard-snavs/>

Far snuser til min trøje. Jeg har min trøje på og far snuser til den og jeg spørger ham: *Hvorfor snuser du til min trøje far* og han siger ikke noget og snuser til mit hår. Jeg rykker mig væk og griner og slår ham i maven. Han siger *av* og siger at jeg skal stoppe og jeg griner og han snuser mig i panden. Hvorfor snuser han mig i panden? Han sidder foran mig og snuser mig i panden. Jeg spørger ham: *Hvorfor snuser du mig i panden?* Jeg rykker mig væk fra hans næse så den ikke er tæt på min pande længere og så spørger jeg ham hvorfor han snuser sådan til min pande. Jeg griner og det gjalder ud i rummet. Er det ikke skørt at en voksen mand snuser til ens pande? Det er jo ikke noget nogen gør uden grund, så jeg spørger ham hvorfor han gør det. Hvorfor snuser han til min pande og jeg ser på ham med et blik der siger: *Hvorfor snuser du til min pande far?* Og han ser på mig og griner. Jeg ser på ham og griner og han siger at

min pande lugter snavset. Jeg stopper med at grine og spørger ham hvordan han kan lugte at min pande er snavset. Far ser på mig og siger at han ikke kan lugte at min pande *er* snavset. Han siger at han kan lugte at min pande *lugter* snavset. Jeg ser på ham og siger *nåeh*. Han ser på mig og siger at mit hår lugter rent. Jeg griner og tænker at jeg også var i bad i morges. Jeg havde vel glemt at vaske min pande da jeg var i bad i morges. Det var nok bare det. Jeg havde vasket mit hår men ikke min pande. Derfor lugtede mit hår rent og min pande snavset. Far ser på mig. Ser mig ind i øjnene. Så spørger han mig om hans pande også lugter snavset. Jeg ser på ham og tænker at hans pande ser tør og ren ud. Jeg siger at den nok ikke lugter snavset for den ser jo tør og ren ud. Han spørger om den ser tør ud fordi den er gammel. Jeg siger at den ser tør ud fordi den ikke er fedtet. Så siger far at min pande er fedtet. Jeg siger at den også lugter snavset. Han griner og siger ja, den er snavset. Jeg bliver vred og siger at den ikke *er* snavset, men bare lugter sådan. Den *lugter* bare snavset. Min pande lugter snavset siger jeg. Det er bare det. Min far siger ja. Han spørger om jeg ikke vil lugte til hans pande. Jeg siger at jeg synes hans pande ser tør ud. Han ser på mig og rynker øjenbrynene. *Ser min pande gammel ud?* spørger han. Far ser på mig og spørger om hans pande ser gammel ud mens hans ene hånd stryger håret tilbage fra panden. Jeg ser på hans hånd. Det er en hånd som holder håret tilbage fra en pande som er min fars. Jeg spørger om min fars hånd som holder min fars hår væk fra min fars pande er fedtet. Han siger at det er den ikke. Jeg ser på ham og konstaterer at hans pande nok er tør. Far ser på mig og siger at hvis jeg skal blive ved med at sige at han er gammel, så er min pande i hvert fald også bare snavset. Jeg siger at jeg ikke har sagt noget om at være gammel, men at hans pande ser forfærdelig tør ud. Jeg stryger en hånd over min pande fordi jeg sveder lidt, og så får jeg fedtede fingre. Jeg fniser og ser på far. Min far ser gammel ud. Min gamle far ser på mig. Jeg ser på min gamle fars gamle pande og jeg siger: *Far, min pande er ikke tør og ikke våd. Far, min pande er fedtet.* Så ser far på min pande, og han siger at fedt er det samme som snavs. Jeg siger: *aha!* Og jeg tørrer mine fedtede fingre af i mit tøj. *Aha!* Siger jeg, *Så har jeg jo en snavset pande,* siger jeg.

Hanne Dion Famoye

2

Gubby, molly, sugemaller.
Fredelige algespisere.

Normalt anses sugemaller
som akvariets skraldemænd.

Når jeg banker med
pegefingern på glasset,
skynder fiskene sig bort.

Akvariet står i vindues-
karmen ved siden af
planter og bøger.

Jeg føler mig kønsløs.

Liggende på maven
med benene bøjet.
Mine celler er
et offentligt
privat rum.

Jeg blev født i
Danmark
i 1998.

Akvariet fik jeg
i 2008. Jeg fodrer
dem en gang om
ugen med pulver.

Det er altid trist,

når en af dem dør.
Fiskene har altid
navne som fx Boble,
Tut, Bambi,
Geneve, Regnbue, Smukke,
Patrik, Karen, Nål,
Moskva, Justin Bieber,
Tarzan, Dino, Jumbo, Cherry,
Chanel, Lucky, Pia, Fido, Gut,
Marokko, Solbær, Øjenskygge,
Gubbi 1, 2 og 3,
Marilyn Monroe, Slørhale,
Ariel,
Sne, Mandarin, Frank, Lilla, Dulle,
Drypsten, Stribe, Laksen,
Nis, Blondie, Avokado,
Mount Everest, Jupiter og Plet.

3

Det er tirsdag,
jeg sidder på toilettet
og kigger på en etiket.
Teksten står på fransk:
Lait corporel
med mørkegrå skrift.
Den indeholder
400 ml
Etiketten er gennemsigtig
på en hvid
flaske
Et blå vandret S
Kapitaler i sølvskrift (eller sølvfarve)

4

De hvide bomuldsgardiner
filtrerer solen
så kun en enkelt stråle
falder ind,
og lægger sig
på min dyne.
Vi har ikke andre måder
at elske hinanden.
De enkelte partikler
bliver kastet rundt i værelset.
plasticplanten
i hjørnet
får en smule lys.

Forskellen mellem bio og techno
er ikke en forskel mellem
organisk
og uorganisk.

Det virker som
mikroskopiske galakser
udfolder sig
i værelset.
Ligesom at modellere og redigere
i 3D.

Grima Flora

1

min krop er en 3D printer til børn
lille maskine, jeg klapper min livmoder

intet at gøre med yoghurt, intet at gøre med lyserød
(jeg bliver vred
det er eventuelt en opdigtet vrede (vreden i det eventuelle)
jeg hiver de underligste ting frem fra tidligere oplevelser)

mig, på mit værelse
lyset er ikke skrøbeligt, det er et hårdført lys vi har at gøre med i dag
og det lyser ind på livmoderen

huden er helt ligeglad med hvad den indeholder
huden slikker på sig selv

jeg laver piruetter eller en slags breakdance
jeg har et ur der siger mig at klokken er dér hvor dagene skiller

Marianne Lentz

Kalvehjerte

Hun køber et kalvehjerte i en halalslugter på Nørrebrogade, det koster 42 kroner. Hun får dankortkvitteringen med ned i den hvide plastikpose. Kødsaften trænger ud gennem det hvide papir og fugter indersiden af posen. Med højre hånd mærker hun under posen, hjertet er koldt og tungt. Hun placerer det i cykelkurven, hvor ellers, tager sin rygsæk på og cykler ud af Nørrebrogade, mod Brønshøj. Hun tænker på hjertet i posen som et levende organ, en tikkende bombe.

Klokken er mange, da hun kommer hjem, men han er stadig vågen. På hans lille badeværelse pakker hun hjertet ud og lægger det på flisegulvet. Han står bag hende og filmer med sin iphone, mens hun flår det fra hinanden med hænderne. Det føles underligt forløsende, kødet, der villigt løsner sig, hendes hænder, der arbejder, lyden af væv, der går i stykker.

Hun er flyttet hjem til polakken, bare en uge, mens der bor et par fra Brasilien i hendes lejlighed. Da de er rejst, finder hun en grøn, indtørret slimklat på væggen ved hendes seng. Selvom hun får det meste væk med varmt vand og sæbe, efterlader den et gulligt mærke, som hun væmmes ved, hver gang hun får øje på det.

Der er ingen seng i polakkens etværelses i Brønshøj. Han er i gang med at renovere og har skilt den loftseng ad, som stod i lejligheden, da han overtog den. Den petroleumsblå sofa er ikke bred nok til dem begge, så han har hentet fire mælkekasser i Netto, som han placerer langs med sofaen. Så trækker han hynderne ud, så de hviler på de grønne plastkasser, og lægger rygpuderne ned i bunden af sofaen. Der sover de den uge, der knalder de, der skændes de.

Han arbejder som kok i Glostrup. Hver morgen står han op klokken fem, spiser morgenmad og cykler de elleve kilometer fra Brønshøj til Vestegnen. Han har en rigtig cykelkrop, slank og muskuløs på samme tid, man skulle tro, han var født til at sidde på en cykel. Det er, som om hans krop har formet sig efter alle timerne tilbragt foroverbøjet på metalstellet. Han tjener ikke mange penge som kok, hans plan er at spare op og få råd til et studie, hvor han kan lave sin keramik. Han betaler børnepenge til sin eks, sammen har de en søn på et år. Hun møder allerede sønnen tidligt i forholdet. Det føles ikke som en beslutning, hun træffer. Snarere en ting, han får sat i gang, som om han allerede har besluttet sig for hende, for dem. Sønnen siger

næsten ingenting. Hun undrer sig over den lydløse adfærd, fagterne, da han sidder i babystolen, om han mangler sproglig stimulans.

Derfor sparer polakken, hvor han kan, holder øje med dagligvarepriserne og tager mad med hjem fra arbejde, som han tilbereder til dem. Kylling og grøntsager, varmet op på panden med kokosmælk fra det store tyrkiske marked på Frederikssundsvej. Han er ved at falde bagover, da han ser, hvor store de økologiske bananer, hun har liggende i køkkenet, er. Hvor har du købt dem, de er meget større end dem, jeg køber i Netto, hvad har du givet for dem, spørger han med hævede øjenbryn. Hun ryster på hovedet, kan ikke huske det. Hun lægger ikke mærke til den slags. Det er først for nylig, at hun blev opmærksom på, hvad en liter økologisk mælk koster.

Han sidder i timevis på nettet og undersøger, hvor han kan få den billigste melassesirup. Han har fundet et sted, hvor man kan få ti liter meget billigt, en hjemmeside, der sælger dyrefoder. Han bruger det til varm chokolade om vinteren. Dyrefoder er underlagt nogle andre sundhedsrestriktioner, forklarer han, og bestiller ti liter.

Han har skabene fulde af glas og konserves fra Polen, som hans forældre har haft med i bilen, når de besøger ham. Fem store glas honning, syltede agurker og noget ubestemmeligt rødt. Mens han er på arbejde, fotograferer hun sig selv i hans stue, hendes bare ben foran de hvide vægge. Solen falder dekorativt ind ad vinduet, udenfor smelter sneen i høje dryp. Hun vil gerne gøre sin lærer stolt, så hun smider alt tøjet, men tør ikke fotograferer andet end siden af kroppen. Hun går ture i parken bag huset. Her ligger sneen tilbage i stædige klumper, det er allerede november.

Han er sur over, at hun tilbringer alle sine aftener på skolen, de ser næsten ikke hinanden den uge. Han siger, at det er, som om hun undgår ham. Hun fortæller ham ikke, at hun har været ude for at fotograferer sin ekskæreste. Mest fordi han ikke spørger. Det er i hvert fald ikke nogen hemmelighed. Det er det samme med hjertet, hun flår i stykker; han spørger aldrig, hvad det handler om. Står bare der og filmer med sin telefon, som var det den naturligste ting i verden at flå et kalvehjerte i stykker på et badeværelsesgulv.

Han viser hende, hvordan man kan flække en banan på langs og få smukt tredelte skiver på sin morgenmad. Hun overtager rutinen, begynder at spise sin egen morgenmad med tredelte bananskiver. Senere vender hun tilbage til den ordinære, skiveskårne metode. Det er vel i den periode, hvor hun spørger sig selv, hvad hun egentlig lavede med ham i al den tid.

De taler engelsk sammen. Han kan ikke dansk, men hans engelske er heller ikke for godt. Han skriver 'tigger' i stedet for 'tiger', det er noget, han kalder hende. Om aftenen sender han en tiger-emoji, 'goodnight tigger', skriver han, og så en

kyssesmiley. Somme tider også den med kirsebærrene. I begyndelsen synes hun, det er sødt. Når han siger fliser på engelsk (han taler meget om, hvordan han vil indrette sin lejlighed), siger han 'tails'. Sådan stopper deres samtale hele tiden. Han siger noget, hun ikke forstår, og hun må spørge, eller også siger hun noget, han ikke forstår, og så siger han ingenting. De er på museum, og hun fortæller ham om sin mormor, der skriver i sine erindringer, at hun ville have sine børn hurtigt efter hinanden. For ligesom at få den del af livet overstået, så hun kunne koncentrere sig om sin kunst. Men han lytter ikke efter, peger bare på et maleri og siger, se!

De mødes første gang ved Cisternerne, han sender en pin på sms med et kort over Søndermarken. '15.00 here', skriver han bare, det passer hende godt, den slags bestemthed. Hun har allerede været der to gange før, men det gør hende ikke noget. Hun vil gerne se det igen. Det føles som at være i et helligt rum, installationen med lys og vand, der løber ned som siloer. Det får hende til at føle, at hun er i en anden by, et andet land. Han skriver, at han godt kan lide undergrundsudstillinger, det minder ham om dengang, han var barn og legede i bunkeren. Hun synes, det lyder uhyggeligt. Han sender hende også et billede af Vestvoldens bunker, et af ham stående med racercyklen hævet over hovedet. Det er sjovt, for hun har haft kig på den samme bunker i forbindelse med et fotoprojekt. Der er flere sammenfald ved deres møde, det giver hende en forhåbning. Hendes søster er allerede gift med en polak, på den måde ville det ikke være underligt.

Thomas Olesen

(sov)flyvendelyv
sovende-

_helt
stejl
i din bølge

Uforeneligmedliv
:skade _

universets 4_
maver:
(bovinae)_græsser
hårdt
_i tiden

trak det_
fra ordene
i tænderne, søvn-
____sanger
:
fanatisme,
_blandt spurve

havde en kvinde

_aldrig

gjort_(DET)

(vindtøjte!)

og født mig

_et forstørret

hjerter, (og)

rÅGE-IUNGE

hIMLEN
vågner_forstørret
pUpil (og)
fuglesved

du DRØMMER

()

med kroppen_dråber
blodtung
T

Frederik Sand Madsen

Frederik og Ingvild er i det sene forår.

Ingvild: Du strækker dig søvnigt ud over græsengen.

Frederik strækker sin krop ud over græsengen.

Ingvild: Du er et digt.

Frederik er et digt.

Ingvild: Du er et digt der strækker sin krop ud over græsengen i det sene forår.

Frederik er et digt der strækker sin krop ud over græsengen i det sene forår.

Ingvild: Du holder mine hænder.

Digtet holder Ingvilds hænder.

Ingvild: Dine snefingre smelter og fugter min hud.

Frederik tager sine hænder til sig og gemmer dem i digtet.

Frederik: Rum: / Lidt vand / på jorden. / Hænderne / skrevet væk.

Ingvild kan ikke finde Frederiks hænder.

Frederik: Vi afmåler himmelens konturer med vores ord. Et par englekartografer. Men når vi spejler os i det søvnige blå, drager vi mod helvede som skibe der frivilligt kæntrer. Je m'appelle Estonia, je m'appelle Honda Point. Je m'appelle je m'appelle. Je suis le ciel.

Frederik kalder sig Estonia. Frederik kalder sig Honda Point. Frederik kalder sig kalder sig i et digt. Digtet er himmelen, hvis konturer aftegnes af menneskenes ord.

Ingvild: Din hud er en sump er en sø er en sæk er et bjerglandskab på en plump akvarel. Din hud er et ord er en gud er et tal på et ur er et digt er et skift mellem ord der kalder på verden.

Frederiks hud kalder på verden.

Ingvild: Hvornår kommer lærken?

Ingvilds læber kalder på lærken

Frederik: Jeg ved ikke hvornår lærken kommer.

Digtet ved ikke hvornår lærken kommer.

Ingvild: Jeg spejler mine skumringsøjne i din snavsede perlemorssø mens vi venter.

Frederik lukker for sin blanke perlemorssø med sine øjenlåg.

Ingvild: Er du bange for mig?

Frederik åbner for sine øjenlåg.

Frederik: Din finger er en strålende skalpel, der truer mine kaktuslæber.

Ingvilds hånd fjerner den ru, lilla sårskorpe på Frederiks læber. Frederik klemmer om en håndfuld græs.

Ingvild: De protestbløder en sommerrevolution. Det rødskrigende nektar folder sig ud som frugtfarve i en kop vand.

Frederiks læber protestbløder en sommerrevolution.

Frederik: Din valmuemund åbner sig på klem.

Ingvilds mund flyder over sig selv som en skål skvulpende ribsgele.

Frederik: Undskyld hvis det var min skyld.

Frederik undskylder overfor Ingvild.

Ingvild: Hvis hvad var din skyld?

Ingvild tørrer lidt nektar af digtets mundvig med sit skjorteærme. Ingvild tørrer skjorteærmet af i græsengen i det sene forår.

Frederik: Hvis det var min skyld at jeg bare var et digt.

Ingvild hviler sit hoved på digtets bryst. Ingvild læser Frederik højt i græsengen i det sene forår.

Ingvild: Du er lærkerne der kommer.

Digtet er lærkerne der kommer

Redaktionelt

Ved Erik Scherz Andersen

Bæreposeteorien om fiktion er en pamflet og poetik skrevet af Ursula Le Guin (oversat til dansk af Karsten Sand Iversen, udgivet af Forlaget Virkelig og Laboratory for Aesthetics and Ecology). Ganske kort så tager 'bæreposeteorien' afsæt fra et citat af den feministiske revisionist Elisabeth Fisher om

"at de tidligste kulturelle opfindelser må have været en beholder til at rumme indsamlede produkter og en slags slynge eller bærenet"

og er en forklaringsramme for den menneskets udvikling. I stedet for krig, erobringer og helte, så er fremskridtet baseret på at kunne bære noget hjem (fordi det er nyttigt, spiseligt, smukt). For Ursula Le Guin betyder det at historien (=fiktionen) må være interesseret i det samme og tage samme form.

"romanens naturlige, rette, passende form kunne være en sæk, en pose. En roman er en medicinbylt der rummer ting i et særligt, magtfuldt forhold til hinanden og til os."

Ursula Le Guins kritik kan læses som en feministisk kritik på heltefiguren. Det har jeg ikke i sinde at diskutere. I min optik ser jeg med bæreposeteorien en logik om at jo længere vi kan fragte *større / værdifulde* ting, der ellers ikke var i vores omgivelser, desto større bliver vores verden både fysisk og mentalt. Uden at ridse de historiske træk op, så står vi i dag i en globaliseret verden (med et tilsvarende lokal drivkraft), digitalt forbundne, og vores beholder er ikke begrænset af vores egen fysiske formåen (i afstand og evne til at løfte).

Den bæreposen vi idag har til rådighed er en vi køber os til, låner eller kobler os på. Den beholder Fischer (via Le Guin) omtaler, er en container shippet fra Singapore. Eller en fil zippet på WeTransfer. For ikke at tale om streamingtjenester, der formindsker tidsperspektivet i behovstilfredsstillelsen.

Hvad betyder det for litteraturen - som beholder?

Kan det forklare den nye litteraturs interesse for at låne fra andre tekster, kan det forklare forfatterens frihed i omgangen med genrer og formater og ikke mindst udviskningen af grænser mellem fiktion og fakta i værket?

Jeg synes det er oplagt.

Og hvad kan den digitale litteratur - som beholder?

F.eks. hvis forfatteren programmerer en formel for *hvordan*, der lægges i beholderen, i mindre grad styrer præcis *hvad* og har en armlængde til det færdige værk? Og det gælder ikke kun litteraturen baseret på algoritmer, kan teorien hjælpe os med at anskue litteratur skabt ved hjælp af kunstig intelligens eller personaliseret fiktion baseret på data om læseren eller læserens interaktion?

Det vil jeg mene. Det er måske mere kompliceret, fordi processen bag skabelsen af værket kunne spille en rolle for læsning, altså som en forståelses- og fortolkningsramme? Men i så fald var det nok i mindre grad teorien, der kommer til kort og mere at digitale værker frembringes på måder der endnu er nye for os.

Litteraturen har altid været en mulighed for at åbne og perspektivere den verden, som læseren er omgivet af. For mig at se giver bæreposeteorien læseren, kritikeren og forfatteren en ramme for at fravige den gamle plotmaskine, krav om konflikt/ harmoni og helteskikkelse og i stedet vender fokus mod en fortløbende udvikling og mennesker i sig selv.

Indholdsfortegnelse

Forside af Peter Brandt

Jacob Juhl	Tre digte	s. 2
Anna Mørk Maegaard	Snavs	s. 5
Hanne Dion Famoye	2	s. 8
	3	s. 9
	4	s. 10
Grima Flora	1	s. 11
Marianne Lentz	Kalvehjerte	s. 12
Thomas Olesen	Fem tekster	s. 15
Frederik Sand Madsen	Frederik og Ingvild er i det sene forår.	s. 20
Redaktionelt	ved Erik Scherz Andersen	s. 22